

Hồi Thứ Bốn Mười Chín

BÍCH HUYẾT LIỆT HỎA HẢO SĨ ĐỎM

Trong Như Ý Phủ vẫn vắng lặng không một tiếng động, Hạng Chân hít sâu vào một hơi không khí, thi triển “Hóa Long Phi Nguyệt” phóng vút đi như một vì sao xẹt, vượt qua bờ tường Như Ý phủ, tiến thẳng về phía Đại Hà Trấn.

Đại Hà Trấn lúc này đang là bãi chiến trường đẫm máu. Từng làn sóng người đổ xô về phía Như Ý Phủ, nào là áo lam của Đại Dao Giáo, áo xám của Thất Hà Hội, áo xanh của Thanh Tùng Sơn Tràng và cũng có áo da của Như Ý Phủ, ai nấy đều lộ vẻ mệt mỏi, kinh hoàng lẫn tuyệt vọng. Đại đa số đều có vết máu trên người, áo quần xóc xệch, đầu tóc rối bời...

Hạng Chân lắc đầu, lao nhanh vào Đại Hà Trấn, mặc dù cánh liên minh của Như Ý Phủ đã thua bại song cuộc chiến trong Đại Hà Trấn vẫn chưa kết thúc.

Tuy nhiên, Hạng Chân đã nhận ra một điều. Phía Như Ý Phủ dường như không muốn dốc hết toàn lực tử chiến với Vô Song Phái tại Đại Hà Trấn, có lẽ là họ có ý đồ khác, bởi họ đang rút lui từng tốp rất có trật tự...

Hạng Chân phi thân vượt qua đầu nhiều toán địch đang rút lui. À, giờ đây chàng đã trông thấy những vũ sĩ bạch y kim hoàn đang đứng hăng say chiến đấu kia rồi.

Hạng Chân nhất hạc xung thiên vọt lên không, rồi thì bay xà xuống như cách chim bằng. Chân chưa chạm đất song chưởng đã vung động, bảy gã áo xám Thất Hà Hội lập tức ngã lăn ra trong tiếng rú thảm khóc.

Hạng Chân xoay người, ba con ngựa trắng đã lao nhanh đến gần Trên ngựa đều là đệ tử Vô Song Phái, họ tóc dài tung bay, đại bản đao vung tút, còn cách Hạng Chân chừng năm thước, ba người giật mạnh dây cương, ba con ngựa trắng liền tách ra vây tới.

Hạng Chân vội quát to:

– Dừng lại. Hoàng Long đây!

Hai tiếng “Hoàng Long” như sấm rền, đám đệ tử Vô Song Phái lập tức ghìm cương ngựa tung mình xuống đất.

Hạng Chân tiến tới một bước, hỏi hả:

– Trường Tôn đại tôn chủ đâu?

Một đệ tử trong số vội khom mình nói:

– Bẩm Hạng sư thúc, đại tôn chủ bốn môn đã phát binh đi tấn công Bão Hồ Trang rồi.

Hạng Chân liền tức ước lượng khoảng cách từ Đại Hà Trấn đến Bão Hồ Trang, đoạn yên tâm nói:

– Ở đây ai chỉ huy?

Đệ tử Vô Song Phái ấy đưa tay lau mồ hôi trán, cung kính đáp:

– Do đại sư huynh “Cửu Mệnh Lang” Nghiêm Tề suất lĩnh với sự hiệp trợ của nửa phần lực lượng của Mãng Tự Môn do Uất Trì đại tôn chủ đốc chiến. Nửa phần lực lượng kia thì do “Lục Hợp kiếm “ Trương Quang sư huynh suất lĩnh từ bên cánh trái bao vây Như Ý Phủ, chỉ chờ các cánh quân tụ hợp là tức khắc công thẳng vào sào huyệt địch...

Hạng Chân quét mắt nhìn quanh, đoạn lại nói:

– Ở đây tổng cộng có bao nhiêu binh mã?

Gã đệ tử ấy thầm tính toán rồi nói:

– Gần một ngàn năm trăm người.

Hạng Chân gật đầu:

– Vậy là Phi Tự Môn và Mãng Tự Môn hiệp lực tấn công Đại Hà Trấn. Sau khi công hãm mới phân binh đến Bão Hồ Trang và Như Ý Phủ phải không?

– Vâng, khi vừa công hãm Đại Hà Trấn, tôn chủ bốn môn và Trương sư huynh liền tức tốc xuất binh lần lượt ra đi. Và trước khi mở cuộc tấn công, chưởng môn nhân cũng có nghiêm lệnh, nhất định phải xông vào lòng địch hỗn chiến với đối phương, và phải bám sát kẻ địch không được rời xa, nhưng... nhưng...

Hạng Chân hiểu y muốn nói gì, bèn cười nói:

– Nhưng Đại Hà Trấn vừa mới công hãm kẻ địch còn nhiều trong khi đang cần lực lượng hùng hậu cần quét thì chúng lại phân tán binh mã, như vậy thì thất sách, đúng không?

Gã đệ tử ấy quả có nghĩ vậy, bị Hạng Chân nói đúng lòng mình, y bất giác đỏ mặt bẽn lẽn nói:

– Bẩm Hạng sư thúc, đệ tử quả đúng là đang thắc mắc như vậy...

Hạng Chân vỗ vai y cười:

– Không nên hoang mang, quý chưởng môn nhân không để cho các vị thất thiệt đâu. Hãy xem kìa, mặc dù quý phái nhân số ít hơn nhưng đối phương chẳng hoang mang thoái lui đấy ư?

Gã đệ tử ấy vẻ trầm ngâm:

– Họ đông người và lại có nhiều cao thủ, lẽ ra chẳng đến nỗi hoảng loạn đến vậy... Rất có thể là do họ liên tiếp thua bại, đã mất đầu chí... Bằng không hẳn là phải có âm mưu...

Hạng Chân gật đầu cười:

– Đúng vậy, bên Như Ý phủ quả là có âm mưu, song đấu chí của họ đúng là cũng đã suy sụp trầm trọng. Thôi, các vị huynh đệ hãy tiếp tục chiến đấu, nhớ là phải bám sát đối phương tuyệt đối không được rời xa.

Ba đệ tử Vô Song Phái cung kính khom mình thi lễ, đoạn liền tung mình lên ngựa buông tiếng quát vang, giục ngựa phóng vút đi.

Hạng Chân thở phào như vừa trút đi một gánh nặng, hiển nhiên Kha Nhẫn và Tây Môn Triều Ngộ đã mang tin đến nơi, phía Vô Song Phái đã có chuẩn bị rồi.

Thiết Độc Hành nhất định đã liệu được Như Ý Phủ ắt sẽ bị triệt thoái sau khi Đại Hà Trấn bị công hãm và sẽ châm hỏa dược cho nổ tung khi đa số binh mã Vô Song Phái tụ tập trong trấn. Cho nên vừa công hãm Đại Hà Trấn là phía Vô Song Phái liền phân tán, rời xa khu vực nguy hiểm, chỉ để lại một bộ phận nhỏ quân thảo với đối phương khiến đối phương lâm vào tình trạng ném chuột sợ vỡ đồ, không dám cho nổ hỏa dược.

Lẽ đương nhiên, bộ phận nhỏ hỗn chiến với địch ắt phải thương vong trầm trọng nhưng vì bảo toàn cục diện chung cũng chẳng còn phương cách nào hơn. Như vậy, phía Vô Song Phái có thể bảo toàn đại bộ phận lực lượng và dần dà rời xa vùng nguy hiểm.

Hạng Chân lại giở kinh công phóng đi, đến đâu cũng đầy rẫy tử thi và nhà cửa bốc cháy đổ sụp, đôi bên vẫn điên cuồng chiến đấu. Ánh thép chớp ngời, tiếng la hét âm ỉ, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Đột nhiên, “Đùng” một tiếng kinh thiên động địa vang lên từ phía sau Hạng Chân cách chừng năm trượng. Chỉ thấy cát đá tung bay mù mịt, mùi diêm sinh nồng nặc lan tỏa trong không khí.

Hạng Chân nấp bên một bậc đá, chàng hất mạnh đầu, đầu óc choáng váng, lỗ tai lùm bùm. Chàng đã đoán không lầm, quả nhiên phía Như Ý Phủ đã cho nổ hỏa dược chôn dưới đất.

Vừa định đứng lên, cách đó không xa chợt “đùng” một tiếng rền rĩ. Một ngôi nhà sụp đổ một khoảng to, cát đá, gạch ngói và ván vỡ bị hất tung lên không, rồi thì tiếng nổ long trời lở đất nối tiếp nhau vang lên, toàn Đại Hà Trấn rung chuyển dữ dội, cơ hồ sắp vỡ nát đến nơi.

Bọn phe Như Ý Phủ đang rút lui chạy nhanh hơn. Mặc dù lúc này lực lượng đôi bên đã rời xa trung tâm Đại Hà Trấn song vẫn chưa ra khỏi ven thị trấn. Sự rút chạy ồ ạt của phe Như Ý Phủ đã khiến cho bọn cầm đầu muốn ngăn cản cũng chẳng thể được.

Hạng Chân mình đầy cát bụi buông tiếng thở phào. Quét mắt nhìn quanh. Trong cuộc hỗn chiến có mười hai đệ tử Vô Song Phái xem chừng đều là hàng đầu lĩnh đang vây đánh bốn hán tử trung niên áo xám mặt mày hung tợn và râu ria xồm xoàm. Họ đều là cao thủ của Thất Hà Hội, đừng thấy phe Vô Song Phái với lực

lượng hai đấu với bốn xong cũng không chút giành được thượng phong.

Cách chỗ Hạng Chân chừng ba trượng, một người bạch y kim hoàn đang với một chọi ba. Người này hết sức xấu xí, mắt lồi, mũi hếch, môi dày, mặt tái, song võ nghệ lại khá cao cường. Trong số ba đối thủ có một người là “Quỷ Cốc Khách” Ba Sùng Thứ, lão tam trong Tỏa Luyện Tứ Tuyệt, vậy mà ba người vẫn không đương cự nổi, mồ hôi nhễ nhại và hơi thở hỗn hển.

Gần bên người áo trắng xấu xí ấy cũng là một người Vô Song Phái mày rậm mắt to, mũi lẩn miệng rộng và thân hình hết sức vạm vỡ. Tay trái y là một ngọn “Bá vương chùy”, tay phải là “Đại loan đao”, xuất thủ cực kỳ hung mãnh. Lão nhân đối thủ của y chính là tam gia “Trấn Sát Thiên” Chương Hoàn của Thất Hà Hội, suýt chút nữa là lão ta đã phải giơ tay xin hàng rồi.

Hạng Chân tung mình lao nhanh xông vào vòng chiến, song chưởng vung tít, năm gã áo xanh thủ hạ Thanh Tùng sơn trang liền ngã gục trong tiếng rú thảm khốc, máu tươi từ năm chiếc miệng cùng phún vào người lẫn nhau.

Người áo trắng mày rậm mắt to, tay phải “Đại Loan Đao” vung động nhanh như chớp, tay trái “Bá Vương Chùy” quét ra như vũ bão, áp đảo “Trấn Sát Thiên” Chương Hoàn đến đổi thở hồng hộc, chống đỡ luống cuống, ngọn đại đao trong tay chẳng tài nào vung ra được nữa.

Người áo trắng ung dung đối phó với Chương Hoàn, đưa mắt nhìn Hạng Chân trầm giọng hỏi:

– Có phải Hạng sư thúc đó không?

Hạng Chân nhòen cười:

– Không dám, các hạ đây là...

Người áo trắng liên tiếp tung ra chín đao và chín chùy, thái độ hết sức kính cẩn đáp:

– Đệ tử là “Cửu Mệnh Lang” Nghiêm Tú thuộc Phi Tự Môn!

Hạng Chân vẻ tán thưởng nhìn y, gật gù nói:

– Khá lắm! Hạng mỗ đoán chính là Nghiêm h.

Đoạn liếc nhìn Chương Hoàn, khoanh tay lắc đầu nói:

– Chương lão tội gì lại đi bán mạng cho Như Ý Phủ thế này kia chứ?

Chương Hoàn hôm trước giao đấu với Kha Nhẫn tại Bão Hổ Trang thì đã bị nội thương không nhẹ, chỉ mới mấy ngày thương thế làm sao mà bình phục được? Song tình thế đã gay go thế này, dù lão có nhu nhược đến mấy thì cũng đành cắn răng liều mạng thôi.

Chương Hoàn hơi thở hỗn hển, vẻ kinh nghi nói:

– Hoàng Long? Tôn giá là Hoàng Long ư?

Hạng Chân buông tiếng cười ngạo nghễ gật đầu nói:

– Không sai, lão đoán rất đúng!

“Cửu Mệnh Lang” Nghiêm Tú buông tiếng quát vang, “Đại Loan Dao” vung quét tới tấp, ánh thép loang loáng phủ xuống chụp tới Chương Hoàn. Cùng trong lúc ấy, “Bá Vương Chùy” rời tay bay đi, mười mấy gã áo da vừa định xông tới liền tức ngã nhào thoái lui, quý đầu đao rơi xuống đất loảng xoảng, máu tươi tung tóe.

Nghiêm Tú không hề chớp mắt, tay trái giật mạnh, ngọn “Bá Vương Chùy” liền thò một sợi dây vàng rất mảnh bay trở về tay y, công lực quả là tinh thâm.

Hạng Chân mỉm cười nói:

– Nghiêm huynh, xin hãy nương tay cho Chương lão, đừng lấy mạng lão ta!

Nghiêm Tú tuy trong lòng thắc mắc, song cũng đành đáp:

– Đệ tử tuân mạng!

Hạng Chân lại thấp giọng nói:

– Nhớ là không được rời quá xa kẻ địch, kẻo bị mắc mưu.

Nghiêm Tú gật đầu:

– Vâng!

– Nghiêm huynh hiểu vì sao chẳng?

– Kha đại hiệp và Tây Môn đương gia đã có nói rõ rồi.

– Vậy thì tốt, Hạng mỡ đi đây.

“Đại loan đao” và “Bá vương chùy” một trên một dưới quét ra, Nghiêm Tú lớn tiếng nói:

– Hạng sư thúc hãy bảo trọng!

Tiếng nói Hạng Chân từ trên không vọng xuống:

– Đa tạ!

Giờ đây trong lòng Hạng Chân đã nhẹ nhõm, chàng với thân pháp “Hóa Long Phi Nguyệt” thẳng về Như Ý Phủ, vượt qua bờ tường. Trong khi làn mưa tên rơi vào khoảng không, chàng đã phóng nhanh về một cánh rừng thưa.

Trong khoảnh khắc chàng đã vượt qua bờ tường, Hạng Chân đã thoáng thấy rất nhiều đại hán áo da tất tả lên xuống, người tay cầm đinh tay cầm búa, kẻ khiêng dây kềm gai và vài người cùng khiêng một giàn khung sắt...

Ẩn thân trên một ngọn cây to, Hạng Chân thở hắt ra một hơi dài, đầu óc chợt nghĩ đến những giàn khung sắt. Đúng rồi, Như Ý Phủ đang khẩn trương tu sửa lại những giàn phóng tên đã bị hủy hoại bởi nhóm của Tây Môn Triều Ngọ đây mà.

Hạng Chân suy nghĩ, chàng chưa tìm được cách đối phó hoàn hảo thì bỗng nghe tiếng quát tháo ầm ĩ từ phía bên kia rừng vọng đến. Chàng liền nhìn về

hướng ấy. Ô thì ra là chỗ ẩn trú của Lê Đông và Lỗ Hào.

Hạng Chân kinh hãi, lập tức vọt người lên không, lướt đi hơn mười trượng, ánh mắt sắc bén của chàng đã nhìn thấy hòn giả sơn kia và bóng những người áo da đang bao vây chung quanh.

Chẳng cần phải suy nghĩ, chàng đã hiểu việc gì đã xảy ra. Không chút chần chừ, chàng lao đi như sao băng, loáng cái đã đến gần hòn giả sơn. Chỉ thấy quanh đó ngổn ngang mùi máu tử thi, bọn thủ hạ Như Ý Phủ chưa kịp nhìn rõ đối thủ vừa đến từ hư không, sáu gã lực lưỡng đã rú lên thảm khốc và văng bắn đi xa.

Hạng Chân lạnh người, song chưởng vung động, chớp mắt lại có bảy tên địch bị cắt ngang yết hầu ngã lăn ra đất.

Tiếng quát tháo inh ỏi vang lên xung quanh, ánh thép chớp ngời, quỳ đầu đao từ bốn phương tám hướng bổ xuống tới tấp. Hạng Chân nhanh nhẹn lạng lách, song chưởng không ngừng vung quét, bọn thủ hạ Như Ý Phủ liên tiếp gục ngã, tiếng rú thảm khốc và tiếng quát tháo vang lên âm âm.

Bỗng tiếng quát như sấm rền từ hai phía vọng đến, ba bóng người lao nhanh tới như cắt, rồi thì chia ra thành hình tam giác bao vây lấy Hạng Chân.

Song chưởng đưa chéo sang phải, Hạng Chân lạnh lùng đứng yên, quét mắt nhìn quanh ba đối thủ. À, trong số đó có một người là lão nhân râu đỏ có thân hình cao to mà chàng đã từng gặp lúc đi cùng với Mai Nhụy.

Lão nhân râu đỏ đứng phía bên trái chàng, bên phải là một văn sĩ trung niên áo màu thiên thanh, đầu chít khăn cùng màu, dáng người mảnh khảnh, mặt như quán ngọc, hết sức tuấn tú. Phía chính diện là một người mặt đỏ như máu, to như trâu, mũi rộng môi hếch, râu úa xồm xoàm hết sức oai vệ, có lẽ lão này là người cầm đầu đây.

Lão nhân râu tía cất giọng rồn rảng:

– Nếu mắt lão phu chưa nhòa, bằng hữu là “Hoàng Long” Hạng Chân chứ gì?

Hạng Chân buông giọng nhạt nhẽo:

– Đúng vậy!

Lão nhân râu tía nhìn chốt vào mặt Hạng Chân, ánh mắt rực lửa, nghiêng răng căm tức nói:

– Tư Đồ Anh và Nhĩ Thái trong Trường Hồng Thất Tuyệt cùng với “Ma Diện Tử” Chung Phù của bốn phủ đều đã bị ngươi hạ sát phải không?

Hạng Chân cười đanh lạnh:

– Đúng vậy!

Lão nhân râu tía hai bên huyệt thái dương gân xanh giãn giãn, lão đưa ngón “Thiên thích chùy” sang tay phải, cố nén giận nói:

– Tiền huyết cũng do người phá hủy phải không?

Hạng Chân gật đầu:

– Chính kẻ này.

Toàn thân xương cốt kêu răng rắc, lão nhân râu tía giọng đanh lạnh nói:

– Vậy thì Mai Nhụy cô nương cũng do người hại chết chứ gì?

Mặc dù Mai Nhụy chưa chết, nhưng Hạng Chân không muốn phơi bày trong lúc này, chàng chậm chậm buông hai tay xuống, thản nhiên nói:

– Đúng vậy! Và Thiết Nương Nương thiên kim của Thiết chưởng môn cũng là do kẻ này bắt đi. Tóm lại, tất cả những sự kiện phá hoại trong Như Ý Phủ đều là do một tay kẻ này gây ra hết. Thế nào? Tôn giá hài lòng rồi chứ?

Hạng Chân nhoẻn miệng cười, đoạn lại nói tiếp:

– Kẻ này cũng có biết tôn giá, khi kẻ này giải quyết xong ba người kia, tôn giá chẳng đã có mặt ngay sau đó là gì? Tiếng nói của tôn giá rất đặc biệt, ô ề và rần rỏi, nghe qua một lần là khó thể quên được. Lúc bấy giờ kẻ này ở đó không xa, nên biết rất rõ là tôn giá hết sức căm thù Hạng mỗ, quyết tìm cơ hội trả thù cho bè bạn, đúng chẳng?

Lão nhân râu tía gắt giọng:

– Đúng vậy!

Hạng Chân tiến tới một bước, giọng thách thức:

– Vậy thì giờ đây cơ hội đã đến rồi đó.

Lão nhân râu tía căm tức đến cực độ, nói qua kẽ răng:

– Đúng lắm, Hạng Chân! “Xích Nhan Thiết Tỷ” (mặt đỏ tay sắt) Đoạn Kiều này đã muốn gặp gỡ với người từ lâu rồi.

Cây có bóng, người có danh, Hạng Chân lập tức thêm phần thận trọng hơn, song ngoài mặt vẫn thản nhiên nói:

– Tưởng là ai... Thì ra là nhân vật hàng đầu của Như Ý Phủ, uy danh lừng lẫy khắp Hoàng Hà, rất hân hạnh.

Hạng Chân vừa dứt lời, một luồng gió lạnh đã từ bên hông ập tới vô cùng ác hiểm.

Lẹ làng tạt ngang một bước, đồng thời song chưởng Hạng Chân vung lên nhanh tả, luồng ánh sáng lạnh kia lập tức rút nhanh về.

Hạng Chân liếc nhìn thật nhanh, thì ra kẻ ám toán chính là lão nhân râu đỏ đứng bên trái chàng, thanh “Tước thiết kiếm” (Lưỡi chim công) trong tay lão vừa rút về lại tức khắc quét tới như vũ bão.

Ngay khi ấy, Đoạn Kiều đứng đối diện cũng cùng lúc lao tới, tả chưởng của lão vung động, một luồng kinh khí sắc bén phóng thẳng vào bụng Hạng Chân, tay

phải “Thiên thích chùy” chớp nhoáng đã bỏ xuống chỉ còn cách đỉnh đầu Hạng Chân chừng ba phân. Đồng thời, văn sĩ trung niên đứng phải cũng vung động song chưởng loáng cái đã tung ra mười chín chưởng.

Ba mặt thợ địch song Hạng Chân vẫn hết sức điềm tĩnh, chỉ thấy chàng lẹ làng, ngửa người ra sau đến sát mặt đất, vọt lao về phía văn sĩ nho nhã, hết sức kỳ diệu mượn vào kinh lực đối phương vọt thẳng lên cao hơn năm thước.

Thế là “Tước thiết kiếm” của lão nhân râu đỏ lập tức hụt hẫng, “Thiên thích chùy” của Đoạn Kiều cũng mất đi mục tiêu, còn văn sĩ trung niên thì bị chưởng lực của Hạng Chân đẩy lùi hai bước. Trong cơn tức giận y buông tiếng thét vang, hai thanh “Nhuyễn đới kiếm” từ trong tay áo phóng vút ra, đuổi theo Hạng Chân.

Vừa trông thấy hai thanh “Nhuyễn đới kiếm”, Hạng Chân biết ngay đối phương là ai. Chàng lượn vòng trên không, chưởng kinh như vũ bão giáng xuống, đồng thời cười khẩy nói:

– “Song Tụ Thiên Hồn” (Đôi tay áo quần hồn) Đỗ Nguyên, tôn giá phen này đã chọn nhầm đối tượng rồi.

“Song Tụ Thiên Hồn” Đỗ Nguyên lùi nhanh rồi lại lao bổ tới, hai thanh “Nhuyễn đới kiếm” vung động như tia chớp, lão nhân râu đỏ cũng tới tấp tấn công và “Xích Nhan Thiết Tỷ” Đoạn Kiều cũng chẳng bỏ lỡ cơ hội, lao vào giáp công.

Hạng Chân thi triển thân pháp “Long Trường bát thức” nhanh nhẹn luồng lách, lúc ẩn lúc hiện hết như quỷ mị, đồng thời song chưởng tả xung hữu đột, kinh lực như bài sơn đảo hải quét ra tứ phía...

Ba đối thủ của Hạng Chân thấy đều là cao thủ bậc nhất trong giới võ lâm, giờ đây với ba chọi một, uy thế còn mạnh hơn so với “Ma Điện Tử” Chung Phù và nhị tuyệt trong Trường Hồng Thất Tuyệt. Sau trăm chiêu, Hạng Chân nhận thấy là nếu không sử dụng chiêu thức kỳ hiểm thủ thắng e rằng thời gian không còn kéo dài nữa..

Đột nhiên, từ trong hòn giả sơn cạnh đó vang lên một tiếng quát to:

– Hạng sư thúc, chúng đệ tử phải xông ra giết sạch lũ khốn kiếp ấy mới được.
– Hạng sư thúc chống chọi một mình vất vả quá, hãy để chúng đệ tử giúp một tay cho...

Hạng Chân nghe tiếng biết ngay là Lê Đông và Lỗ Hào, chàng vừa xuất chưởng vừa quét mắt nhìn bọn địch trùng trùng vây quanh, bỗng lùi sau ba bước, gất giọng quát:

– Không được ra, hãy canh giữ trong ấy.

o O o